

TOMBEM EL REGIM!!!!!!!

nº 168 setembre-octubre 2020 - donatiu 2 euros

Editorial i pàgines centrals

pàg 3, 12-13

Tumbemos el régimen:
Fuera la Monarquía y Movilizaciones de Madrid
Última hora: Inhabilitación de Torra

Política:

pàg 4-6

Martín Villa al banquillo
Diada : Unir las luchas y parar represión

Sindical:

pàg 7-9

Lucha de Saint Gobain, Escuela pública

Pensions:

pàg 10-11

COESPE, més necessària que mai

LGTB: en solidaritat

pàg 14

Homenaje a Trotski: 80 anys assassinat

pàg 15-16

Negoci de les vacunes

pàg 17-18

Internacional

pàg 19-24

Colòmbia, Gaza, Líban i Jornada global clima

Suplement: Nissan, Acciona, reflexions d'una lluita

Las niñas, de la directora Pilar Palomero

Seria una mentida molt grossa si diguéss que he anat al cinema, les circumstàncies em retenen lluny de la sala més propera. De moment. Però segueixo les estrenes i les crítiques que intenten refer tot l'entramat que, abans de la pandèmia del covid-19, se'n deia l'art del cinema, així que he decidit que aniré a veure "Las niñas", el premi Biznaga de Oro del Festival de Málaga 2020. Per aquests motius...

És una òpera prima, aquí sempre hem tingut debilitat pels productes frescos, ni que tinguin errades, són naturals i moltes vegades valents.

Celia té 11 anys, viu a Saragossa amb la seva mare que és vídua, i estudia. Una nova companya que arriba de Barcelona serà un gran estímul per a entrar a l'adolescència. Les protagonistes són noies adolescents de 1992, y per tant dones d'ara mateix, la directora afirma haver-se basat en la seva pròpia vida per a explicar el complicat moment d'una etapa en la que es busquen moltes respostes. I sí, tot són dones.

Parla de la formació de les dones, així que no es tracta

de cap història grandiloqüent, sinó de la vida quotidiana, propera i creïble. L'educació recorre tota la trama, poca broma, col·legi de monges: un món gris i ranci de passat ahir -1992 no queda gaire lluny- però que perviu entre nosaltres, una contradicció permanent, érem moderns quan vam viure els Jocs Olímpics de Barcelona? vint-i-cinc anys

després segueixen havent col·legis de monges. Algun canvi de fons?

I el darrer motiu, i definitiu: perquè, diuen, l'enfocament és ple d'humor.

S'inicia un nou curs convuls:

Amb una pandèmia que no remet, amb enfrontaments entre Govern central i l'autonòmic de Madrid, una crisi econòmica galopant, la inhabilitació de Torra, una corona que no deixa de ser notícia, enfrontament entre les institucions i poders de l'estat -amb especial menció al poder judicial campant al seu aire-, i tot això amb el suposat govern «més progressista» de la transició, cada dia més feble.

Les dades ens acosten a la prevista segona onada de la pandèmia: altre cop el sistema sanitari públic s'acosta al desbordament, però que fos esperada no significa que els governs hagin reforçat el sistema públic ni reduït la precarietat, motiu pel qual els MIR salten a la vaga, al costat de les queixes dels altres sectors sanitaris. Diumenge 27, els barris obrers de Madrid sortien per enfrontar els confinaments classistes i xenòfobs, mentre Ayuso -PP, amb C's- manté la política privatitzadora i deixa en l'abandó la sanitat pública. El Govern central exigeix a Ayuso més mesures restrictives. **Tot el suport a la lluita de sanitaris i els barris: per la sanitat i les residències 100% públiques.**

Sense sorpreses el Tribunal Suprem inhabilita Torra, i deixa sense president la Generalitat. És el primer president autonòmic cessat en exercici. El problema no és la proporcionalitat o no dels fets jutjats, que també, sinó la irrupció dels jutges a l'hora de decidir qui i qui no és el president de la Generalitat, i la llista és llarga. La decisió no es pot aïllar d'una nova onada de processos contra l'1 d'octubre i l'independentisme. **Cal acabar amb la repressió contra l'independentisme i la dissidència.**

Tampoc es pot aïllar de la provocació que el poder judicial i la Monarquia van dur a terme en el nomenament de nous jutges en l'acte del Consell General del Poder Judicial a Barcelona, pocs dies abans i prop a l'1 d'octubre. Una declaració de guerra a Catalunya un nou «A por ellos» que va fer tremolar el Govern PSOE-UP, que va prohibir el desplaçament del rei, però que no va poder evitar que les declaracions de Carlos Lesmes i el mateix Felip VI, provoquessin un nou i greu enfrontament institucional entre el Govern, els jutges i la Monarquia. I el caducat -i per tant desautoritzat- Lesmes segueix nomenant jutges de dretes per als propers anys.

Però ningú pot negar que cada episodi qüestiona una mica més al règim del 78 i la

Monarquia. Només cal que aquests mateixos jutges absolguin a tots els directius de Bankia per la seva sortida fraudulenta a borsa. Un règim al servei de l'Espanya franquista «una i gran», dels grans capitals, protector dels corruptes començant pel rei emèrit, enemic dels pobles. **Abolició de la Monarquia hereva del franquisme! Dret d'autodeterminació.**

Hi ha un element més: la crisi econòmica galopant, que està provocant una caiguda en picat de les condicions de vida i la multiplicació d'expedients de tancament i acomiadaments, mentre es van allargant els temporals. Si li quedava algun cosa a Pablo Iglesias era el seu «escut social», darrera del qual intentar amagar-se per justificar el seguir empassant gripaus i colobres. Però també li ha durat poc l'escut. A partir de l'1 d'octubre es podran tallar els subministraments d'aigua, gas i electricitat per impagament, ¡primer van els interessos de les multinacionals!

El Govern argumentarà llavors que fa el que pot però que el deute públic a Espanya ha crescut en el segon trimestre del 2020 en 65.744.000 d'euros i se situa en 1.289.905 milions, un 110,05% de l'PIB. El mateix que vol argumentar per retallar les pensions en el pacte de Toledo. Però que no ens enganyin, perquè mentre es mantenen blindades la banca i les grans empreses, la pobresa creixerà exponencialment amb l'acostament de l'hivern. Tenim unes prestacions socials i unes pensions, una educació i una sanitat públiques amb una despesa molt per sota de la mitjana europea, i això és conseqüència de retallades, privatitzacions i precarietat laboral. **Diners públics per a serveis i pensions públiques!**

Les mobilitzacions contra els tancaments i els acomiadaments es multipliquen per tot el territori. Des Alcoa, passant per Airbus, i les subcontractes de Nissan i el sector de l'automòbil a Catalunya. Mentre això passa el Govern de PSOE-UP manté íntegra la reforma laboral del PP que permet, entre altres coses l'article 51 i la unilateralitat de l'aplicació dels acomiadaments, de manera que contribueix al desmantellament industrial i a augmentar el nombre d'aturats. Les direccions sindicals de CCOO i UGT es fan còmplices d'aquesta situació deixant i pactant un darrere l'altre tancaments i acomiadaments. **Cal exigir la coordinació de les empreses en crisi i una vaga general per la derogació de la reforma laboral i per aturar els acomiadaments.**

30/09/2020

LI

Martín Villa

Quaranta anys després, declara pels crims de lesa humanitat durant la transició

La jutgessa argentina María Servini de Cobria, que investiga suposats crims de la dictadura franquista espanyola, va citar l'exministre a declarar des de l'Ambaixada Argentina acusat de crims de lesa humanitat

La causa oberta a Rodolfo Martín Villa, exministre de Relacions Sindicals i d'Interior de governs franquistes durant els anys de la transició, és un fet històric: per primera vegada, un ministre de Franco i de la transició declara per videoconferència davant una jutgessa que li prendrà testimoni sobre la seva responsabilitat. Això respon a les querelles i denúncies presentades per familiars o víctimes del franquisme i de la transició.

Martín Villa va ser també figura fonamental en negocis durant el peronisme, a través del sinistre López Rega, ministre del General Perón i de la seva vídua, presidenta fins el cop d'estat. També amb l'almirall Massera, de la primera Junta Militar de la dictadura genocida del General Videla: junts van crear Prosegur i van fer arribar genocides argentins a l'Estat espanyol, com el comissari Almirón, fundador de la Triple A allà i aquí del GAL.

No ens pren per sorpresa que líders polítics, com els expresidents del Govern Felipe González, José María Aznar, José Luis Rodríguez Zapatero i Mariano Rajoy, remetin a la jutgessa María Servini cartes de suport a l'exministre Martín Vi-

lla. El que sí és destacable és que líders sindicals, com els exsecretaris d'UGT, Cándido Méndez i Nicolás Redondo i els exsecretaris de CCOO, Antonio Gutiérrez i José María Fidalgo, fessin el mateix.

Ràpidament UGT i CCOO van sortir a desmarcar-se d'aquestes declaracions, òbviament dient no compartir aquestes cartes perquè diuen que «la justícia ha de ser universal i equànime»

i que Martín Villa tindrà l'oportunitat de defensar-se, cosa que «no van tenir molts sindicalistes, que van arribar a perdre la vida durant la dictadura».

CCOO i UGT haurien de ser conseqüents i sumar-se a la querella contra Martín Villa. Si no serà com moltes altres vegades una simple declaració que queda en l'oblit i no ajuda gens a rescatar la memòria dels sindicalistes represaliats i assassinats -molts de CCOO, tant entre els treballadors morts a Vitòria, com entre els seus advocats, víctimes a la matança d'Atocha -. Tampoc ajuda a que es faci justícia amb la investigació, judici i càstig als repressors en dictadura i en «democràcia».

Només en temps de Martín Villa van ser assassinades 35 persones a mans de Policia, Guàrdia Civil i grups feixistes, encara que ell va mentir en la seva declaració telemàtica, dient que el procés que va portar de la dictadura a la monarquia parlamentària «va ser incompatible amb el genocidi d'espanyols».

Aquest judici, que continua endavant, hauria de ser l'inici de molts altres per crims que en democràcia encara continuen sense ser jutjats i, vergonyosament, no pocs repressors segueixen condecorats i premiats amb salaris o pensions de privilegi, fins i tot fins a la seva mort, com el policia torturador franquista Billy el Niño, que va morir al maig.

L'altre gran ensenyament d'aquesta querella i judici és que surt a Argentina per la força de les famílies, amics i companys de les víctimes, quan la «justícia» espanyola el nega i impedeix que s'investiguin els crims i, mentre els partits i sindicats del règim (PP, PSOE, Cs, CCOO i UGT), callen i miren a una altra banda.

Per un gran moviment democràtic per la investigació i càstig dels crims comesos durant la dictadura i la transició! Lluita Internacionalista hi serà present!

Guillermo Schelling

Diada

Unir les lluites i aturar la repressió

Un 11 de septiembre con:

... una pandèmia lluny d'estar controlada. I com tenim la sanitat pública per contenir-la? Sense haver revertit les retallades que van provocar molts morts fa uns mesos. Amb uns pressupostos aprovats al juny –ERC i JXC amb el suport dels Comuns- que seguïen amb els mateixos paràmetres de privatització i sense fer una clara opció pels serveis públics. Amb la incertesa d'un inici de curs sense espais ni professorat suficient, amb moltes declaracions del Govern mentideres i amb pocs recursos.

Cal mobilització per imposar una política decidida per aturar la pandèmia: més finançament de la sanitat, educació i serveis socials públics; ampliació i internalització de plantilles, prou precarietat laboral. Tot el suport a la lluita del personal sanitari. Per Residències de gent gran 100 % públiques.

... un desmantellament industrial a gran escala. El 5 d'agost el comitè d'empresa de Nissan signava l'acord pel tancament de les plantes de Catalunya el desembre del

2021. I tot un reguitzell de tancaments s'han disparat. Alguns de subcontractes de Nissan (Marelli/Calzonice amb 57 acomiadaments, Acciona amb 500), altres empreses d'automoció (Bosch amenaça 300, Saint Gobain 112, Nobel Plásticos Ibérica 200) o altres sectors, com Rus a la mineria. El desmantellament industrial ve a sumar-se a la greu situació que ha deixat el daltabaix per a treballadors i treballadores del sector del turisme i serveis.

La situació és gravíssima. Per què no s'implementa la resolució del Parlament presentada per la CUP-CC per la derogació immediata de l'article 51 de la Reforma Laboral que dona llibertat absoluta a les empreses per acomiadar? Ens cal que les organitzacions sindicals unifiquin la lluita de les empreses amenaçades per acomiadaments tot exigint la prohibició dels acomiadaments i la immediata derogació de les reformes laborals. Solidaritat amb les lluites contra els tancaments. Cal convertir la defensa de tots els llocs de treball en un

problema social i polític, amb un moviment ampli de suport a les lluites, que obligui el Govern a deixar de mirar-s'ho i passar a oposar-se als tancaments.

... un estat en fallida que no deixa de reprimir. Un rei que fugi amb la protecció del "Govern més progressista" de la història. Esperpèntic. Però no és només la família reial, el règim del 78 és un entramat d'institucions i complicitats: que han protegit Felipe González quan es va destapar la seva implicació directa amb l'organització criminal del GAL, o que ara defensen Martín Villa, responsable directe la matança de Gasteiz de 1976, fins i tot amb la signatura de dirigents de CCOO i UGT. Aquesta és la complicitat política i sindical que garanteix la impunitat en majúscules. La monarquia està en hores baixes i ho sap. Malgrat que el Govern PSOE-Unidas Podemos s'aferra al règim, el rebuig s'estén.

I aquest govern d'un suposada esquerra és el que gestionat tard i malament la crisi sanitària, amb rècords de morts i infecció de personal sanitari. El que ens va militaritzar la crisi sanitària, posant a les rodes de premsa a militars, Guàrdia civil i policia, amb més d'un milió de denúncies per la llei mordassa. Dedicant els recursos a blindar la banca i les grans empreses, no a la gent ni als serveis públics. Sense ni tan sols procedir a

una regularització de les persones migrades en plena pandèmia, o amb mesures com la del salari social que no arriba a ningú. A l'estat espanyol la pandèmia ha destruït més del doble de llocs de treball que a la resta d'Europa, ha generat més d'un milió de nous aturats/des, sense comptar els tres milions que esperen en EERTO.

I es greu que, amb el primer govern de la transició que inclou militants del Partit Comunista-IU, es continuï la repressió contra la dissidència i l'independentisme. Desenes de nous casos tornen a passar pels jutjats, ara pel tall de l'AP7 o per Urquinaona, i l'acusació de fiscalia contra la CUP per l'1 d'octubre. Cal aturar la repressió per avançar cap a la ruptura amb el règim, agrupant les lluites antirepressives. I plataformes unitàries que puguin fer de paraigües per unir, com la Plataforma 3 d'octubre, així com la recuperació dels CDR's, han de jugar un paper important.

I un govern de la Generalitat a la UCI. Lluny d'implementar cap procés cap a la república, el Govern Torra-Aragonés ha estat el Govern post 155 de l'aterratge autonomista. Rebutgem la ingerència de l'estat amb la inhabilitació de Torra, però això no minimitza les responsabilitats del Govern en la dramàtica situació que vivim: crisi sanitària, residències, desconcert inici de curs, acomiadaments... No es justifica aquesta política per una suposada paràlisi degut als enfrontaments interns del Govern, entre ERC i JXC i en la reorganització de l'espai post convergent. Hi ha una continuïtat entre la política de Torra i la dels precedents, amb retallades i privatitzacions.

Ni la "mesa de diàleg" que demana ERC, mentre el govern amb la fiscalia persegueix sistemàticament l'independentisme, ni una "confrontació intel·ligent", per què ja no saben quin nou títol posar a la passivitat demostrada aquests tres anys de Govern Torra. A l'octubre del 17 es va validar el procés de ruptura amb l'estat. La implementació de la república catalana, és qüestió de modificar la correlació de forces i posar al capdavant qui no es tiri enrere en el

moment decisiu (com va passar l'1 i el 3 d'octubre), tot confiant amb la mobilització. També en un necessari treball per la solidaritat de la resta de pobles de l'estat, que cada cop qüestionen més el règim.

Mobilització i construir una alternativa d'esquerres

Però aquest canvi de forces amb l'estat només pot venir de guanyar a la ruptura amb l'estat monàrquic a la classe obrera catalana, que encara

que no va ser majoritària en el procés de ruptura, si va tenir un paper l'1 i sobretot el 3 d'octubre, a la vaga general. Aprofundir aquesta connexió exigeix demostrar en els fets que la república catalana que volem ha de tenir un contingut social. I demostrar que la lluita pel dret a l'autodeterminació és també la de la sanitat universal 100% pública, que és la que ha protegit a la majoria treballadora, de residències públiques i segures, la de la lluita contra els acomiadaments i contra els desnonaments, la de les pensions dignes...

És la Lluita per un pla de xoc per tal que aquesta crisi no la torni a pagar les classes populars. I aquesta tasca que apropa la lluita pel dret a l'autodeterminació a respondre a les necessitats populars no la faran ni ERC ni JXC, ja ho han demostrat. Només es pot fer des de l'esquerra que enfronti l'estat i el capitalisme. Aquesta és la que cal construir i ho fem avui com a Lluita Internacionalista dins l'acord de la CUP-CC, un acord que cal ampliar tot reforçant el gir cap a les classes populars i les lluites.

Perquè no hi ha més avenç que el que s'aconsegueix amb la mobilització, ho acaba de demostrar la limitació del preu del lloguer. Ho demostren els pensionistes tots els dilluns, o els i les treballadores per aturar els EROs. Cal avançar en unir-les al carrer i amb un projecte polític.

9/09/2020

Saint Gobain Cristalleria. Arboç del Penedès

Lluita exemplar i un important triomf encara que parcial

L'empresa Saint Gobain es troba situada a l'Arboç del Penedès, a la província de Tarragona. Es dedica a la fabricació dels vidres per a cotxes de les principals marques automobilístiques de l'estat espanyol, a excepció del vidre davanter.

Segons l'empresa, l'antiguitat del forn no feia viable la continuació de la producció i no veien viable la compra i instal·lació d'un forn nou. Per aquests motius, l'empresa va plantejar el tancament d'aquesta part de la factoria.

Davant d'aquesta postura de l'empresa, avalada per les reformes laborals fetes pel PP i el PSOE i no anul·lades pel govern «més progressista de la història», tant el comitè com els treballadors van decidir convocar vaga, defensar el manteniment dels llocs de treball i bloquejar la sortida del producte ja fet als magatzems que té l'empresa a Bellvei del Penedès.

Arribem així al dissabte 19 de setembre, quan el sindicat majoritari al comitè, la CGT, fa una crida per xarxes demanant la concentració del màxim nombre de persones a les portes del magatzem de Bellvei ja que el govern de la Generalitat vol fer intervenir els antiavalots per tal de desbloquejar el magatzem i permetre la sortida de material principalment destinat a la factoria de Mercedes a Vitòria.

I és en aquest punt en què cal denunciar la pressió exercida pel lendakari senyor Urkullu sobre la Generalitat de Catalunya per tal que acabés el bloqueig del magatzem de Bellvei. La producció a Merce-

des es trobava greument amenaçada per manca de material, així com també la de Ford, Opel o Renault arreu de l'Estat espanyol.

Arribats aquí, també cal denunciar el paper jugat per la Generalitat de Catalunya amb el seu president al capdavant i amb el conseller d'Interior Miquel Sàmper enviant els antiavalots per coaccionar els treballadors que exercien el seu dret a vaga d'una forma legal i avalada pels jutjats.

Tant bon punt es va saber la posició vergonyosa i contrària a dret de la Generalitat, el sindicat CGT va interposar als jutjats del Vendrell una denúncia per la via penal contra la vulneració del dret de vaga dels treballadors. Finalment es va anunciar que es reprenien les negociacions i s'emplaçava a tothom a assistir a la concentració i posterior marxa convocada pel dia següent diumenge 20 de setembre.

La concentració i posterior recorregut en manifestació per la N-340 de diumenge va comptar amb una important participació tant dels treballadors com de la població en general, fent-se visible fins a quin punt la problemàtica laboral i el compromís dels treballadors de Saint Gobain en la lluita pel manteniment dels llocs de treball havia impactat i influït en la resposta popular.

Arribem així a la nit de diumenge 20 de setembre en què es va fer públic un preacord entre la direcció de l'empresa i els representants dels treballadors. Un preacord que posteriorment va ser

ratificat pels treballadors i que tot i no incloure el manteniment del forn, assegurava el manteniment de tota la plantilla, la seva recol·locació dins de la mateixa població (Sekuriti a l'Arboç) i de les diverses factories que l'empresa té al conjunt del territori de Catalunya. Per a aquells que no volguessin la incorporació a un altre centre, l'empresa ofería als treballadors a partir de 4 anys d'antiguitat 30.000 euros i 60 dies per any treballat sense límit de mensualitats.

Aquesta vaga, que ha estat a punt de paraitzar la producció automobilística a tot l'Estat espanyol i que ha convertit un conflicte localitzat en una petita població en un problema econòmic estatal, ens ensenya la importància de la unió de la classe obrera per tal d'enfrontar amb èxit els despropòsits de les multinacionals i frustrar el seus plans d'espoli de la classe treballadora.

Ens ensenya, així mateix, que la vaga, feta efectiva sense vacil·lacions, és l'eina més potent i real que té al seu abast la classe treballadora.

*Josep A. Barberà.
Vilafranca del Penedès*

Curs 20-21. El Departament no garantitza ni educació ni salut

Cal un pla de lluita amb vagues en defensa de l'escola pública!

El curs 2020-21 comença ple d'incerteses i sense els recursos ni les condicions necessàries per garantir el dret a l'educació de l'alumnat ni tampoc per a la salut del conjunt de la comunitat educativa. La responsabilitat d'aquesta situació i de les greus conseqüències que se'n poden derivar ja no és només de la Covid, sinó que ho és sobretot de la gestió que n'estan fent els Governos d'aquí i d'allà, que posen els interessos econòmics d'uns pocs per davant dels drets bàsics i la vida de la gent treballadora.

La «crisi educativa» ve de lluny

Tot i que el conseller Bargalló ha fet servir l'expressió a partir de l'arribada de la Covid, l'escola pública a Catalunya ja patia una «crisi educativa» generada per les retallades i la voluntat privatitzadora dels darrers governs. L'increment de l'horari lectiu del professorat, la manca de plantilles, el tancament de grups de la pública, la manca de recursos per a l'escola inclusiva, la pèrdua de condicions laborals i de democràcia als centres ja estava generant segregació escolar i greus desigualtats entre centres i alumnes.

El confinament del març passat va impactar en una educació pública ja malmesa i va posar en relleu i agreujar aquesta crisi educativa. L'ensenyament telemàtic, condicionat per la manca de recursos de personal i materials va provocar que la bretxa digital i de condicions sociofamiliars augmentessin encara més aquestes desigualtats.

Per aquest curs calia una inversió extraordinària, tant per garantir l'educació amb condicions sanitàries, com per pal·liar la pèrdua per gran part de l'alumnat dels tres darrers

per encarar aquest curs en condicions de seguretat sanitària. Des dels sindicats es va exigir que aquesta reducció de ràtios anés acompanyada d'un increment exponencial de

mesos del curs passat. I aquesta no ha arribat ni de lluny.

No han volgut planificar el curs en condicions

El curs 20-21 ha començat sis mesos després de la irrupció de la Covid a Catalunya. Temps més que suficient per planificar les adaptacions necessàries per fer front a la nova situació preservant el dret a l'educació presencial de l'alumnat en condicions de seguretat sanitària.

Des de l'abril passat els mateixos governs van parlar de la necessitat de reduir els grups d'alumnes a un màxim de 10-15 a infantil i primària i de 20 a secundària, i de l'adaptació d'espais suficients com a mesures imprescindibles

les plantilles amb contractacions estables.

Però a l'hora dels fets, el Departament va passar a difondre informacions poc contrastades en el context educatiu sobre la baixa taxa de contagi dels infants per tal de justificar l'absència d'aplicació de les mesures esmentades. Així, enlloc de reduir les ràtios al nombre que tant Bargalló com Celaá van dir que caldria, han optat per l'invent dels anomenats «grups bombolla», com si l'alumnat no tingués relació entre si fora dels centres educatius.

Contractacions i reducció de ràtios insuficients i amb trampes

En la dotació inicial de plantilles dels centres per al present curs el Departament ha

ignorat conscientment l'existència de la Covid per tal d'estalviar-se contractacions amb vacant de tot el curs. Començat el setembre, s'han anat incorporant docents a comptagotes i molts centres, sobretot de les zones amb més densitat de població (i per tant amb més necessitat de reducció de ràtios), han hagut de començar el curs amb 25 o més alumnes a primària i amb 30 o més a secundària fent impossible la distància de seguretat que tant demanen els governs en altres contextos. I als centres a on sí s'ha pogut reduir la ràtio a 20, la manca d'increment de plantilles ha forçat a desmuntar desdoblaments, reforços i en definitiva, els ja insuficients recursos d'atenció a la diversitat i a les necessitats educatives especials. A banda, també per la manca de noves contractacions, moltes docents hauran d'impartir aquest curs matèries de les quals no són especialistes.

Les treballadores: als peus dels cavalls

A més de tot l'esmentat anteriorment s'ha fet anar a treballar als centres a persones de col·lectius de risc mentre altres treballadores segueixen a l'atur esperant un nomenament. També s'han iniciat unes oposicions vergonyants generant concentracions de les persones opositores (mentre se'ns prohibeixen en altres contextos) i que encara generen més dificultats organitzatives als centres quan hagués estat l'oportunitat d'establir un procés d'accés a la funció pública basat en un concurs de mèrits prioritzant el temps de serveis prestats.

Si bé a totes les comunitats de l'Estat hi ha hagut manca de recursos per encara aquest curs, a Catalunya aquesta encara ha estat més greu. Mentre la mateixa Díaz Ayuso anunciava (davant una convocatòria de vaga unitària) un increment d'11.000 docents

a Madrid, a Catalunya la xifra ronda només els 5000, quan els sindicats exigien uns 7000 ja abans de la Covid per fer front a aquest curs. I mentre a Madrid es feien PCRs a tot el professorat que ho volgués abans d'iniciar-se el curs (amb resultat de 2000 positius) a Catalunya no se n'han fet, possiblement per no haver de fer totes les contractacions addicionals que calguessin per substituir els positius. Ara, comencen a sortir casos amb el curs començat que poden obligar a tancar línies o centres i a tornar a un ensenyament telemàtic ple de carències i que incrementa la segregació escolar.

La manca de respecte del Departament cap a les seves treballadores arriba al punt que les mascaretes arriben als centres amb el curs començat i no són FFP2 sinó higièniques (no considerades material sanitari ni EPIs).

Cal un pla de lluita amb vagues per defensar l'escola pública

És cert que l'alumnat necessita tornar als centres. Però necessita que aquests siguin espais segurs i a on puguin rebre l'atenció i educació que mereixen enlloc dels «parkings» que poden esdevenir amb els recursos actuals. Els i les docents volem treballar i impartir un ensenyament 100% presencial i de qualitat. Però amb els recursos actuals, ni això, la

seguretat sanitària als centres està garantida i en aquestes condicions serà molt més probable que aquests hagin de tancar al llarg del curs per contagis.

El curs ha començat amb mobilitzacions i vagues a Andalusia, Galiza, Euskadi, Aragó i Madrid. A Catalunya, la CGT preveient les manca de recursos, va fer una crida el maig passat a treballar per una vaga a l'inici de curs que no va ser secundada per la resta de sindicats. A data de tancament d'aquest article s'està duent a terme una consulta al professorat i els propers dies podria anunciar-se una convocatòria de vaga per a començaments d'octubre. Està per veure si aquesta convocatòria la faran tots els sindicats com caldria o només CGT Ensenyament.

Les mobilitzacions i vagues que convoqui el sector educatiu ha d'avançar a unir-se amb les del sector sanitari i els serveis socials, i també amb la dels i les treballadores que estan en lluites i vagues contra el tancament d'empreses com Nissan i les seves subcontractes, Saint Gobain, Nobel, Continental, etc. Cal, en definitiva, unir les lluites i avançar cap a la vaga general en defensa dels serveis públics i perquè aquesta crisi no la paguem els i les treballadores.

*Pedro Mercadé
Delegat ensenyament
pública de CGT*

COESPE, més necessària que mai

Davant les polítiques del Govern Central, del Fons Monetari Internacional (FMI) i del Banc d'Espanya cap a les i els pensionistes, va ser necessari dotar-se d'una eina capaç de mobilitzar-se a tot l'Estat. Primer va ser la signatura de CCOO i UGT de les Reformes del PSOE el 2011 i, més tard, la falta de mobilització de sindicats i partits davant la Reforma del PP del 2013.

Aquests són els motius pels quals neix la Coordinadora Estatal per la Defensa del Sistema Públic de Pensions (COESPE). Els pensionistes vam haver d'organitzar-nos en defensa de les nostres pensions. La següent reforma del PP va significar la confirmació que el bipartidisme compromès amb Brussel·les estava decidit a reformar el sistema de pensions en detriment dels interessos de la classe treballadora i dels contribuents. La defensa dels plans de pensió privats, tant financers com d'empresa, i la seva participació en el Pacte de Toledo -la taula on es plantegen les mesures que posteriorment el govern pretén aplicar-, van fer necessari portar permanentment la lluita als carrers i dotar-se d'una eina de coordinació i de mobilització.

S'han aconseguit assoliments importants, com la tornada a l'increment de les pensions segons l'IPC, gràcies a les mobilitzacions als carrers mitjançant els *Dilluns al sol*, les manifestacions a les principals ciutats, recollides de signatures, les marxes estatals a Madrid... Aquestes han estat algunes de les eines que la COESPE ha usat i que han permès mantenir públicament les reivindicacions dels

pensionistes i denunciar les mesures preses tant pels governs del PSOE com del PP.

A les dificultats que tenim els pensionistes s'ha afegit la pandèmia de la Covid-19, que s'ha acarnissat amb les persones grans, sobretot a les residències. Més de 20.000 residents han mort a causa de la pandèmia, el 67,39% de les notificacions oficials del Ministeri de Sanitat, és a dir, dues de cada tres morts totals¹. La saturació dels centres Sanitaris i la degradació en l'assistència als Centres d'Atenció Primària han obligat

es va haver d'anul·lar la reunió presencial prevista per al mes de març (moment en què ens trobàvem enmig de la declaració de l'Estat d'Alarma). La celebració de la IV Assemblea, malgrat les dificultats i l'inevitable retard, ha estat la mostra que el moviment pensionista està viu. Les jornades han estat maratonianes i les propostes i esmenes han estat debatudes profundament. Ha estat una demostració que el moviment segueix tan viu i il·lusionat com sempre i amb la voluntat de lluitar pels nostres drets i els de la classe treballadora.

la COESPE a recollir la defensa de les Residències Públiques i de la Sanitat Pública i l'Atenció Primària com un altre objectiu de la lluita del col·lectiu.

Com tot col·lectiu organitzat és necessari de manera periòdica valorar les actuacions realitzades al llarg d'un cicle i preparar-se per als nous reptes i les mesures que el Pacte de Toledo i el Govern preparen. Per aquest motiu, s'ha realitzat el 4, 5 i 10 de setembre la IV Assemblea de la COESPE. L'Assemblea ha estat telemàtica atès que, a conseqüència de la pandèmia,

Una de les característiques d'aquest moviment és la independència dels partits polítics i sindicats i, encara més, dels que tenen interès a controlar, paraitzar o, com a mínim, desactivar l'acció del nostre moviment. Tot i això, de cap manera som un col·lectiu antipartit ni antisindicat. Som conscients que formem part del moviment obrer que va forjar totes les lluites contra la dictadura i va crear tota mena d'organitzacions obreres, polítiques i sindicals i ara lluitem per un moviment independent i autoorganitzat de pensionistes.

Caldrà lluitar amb altres organitzacions i col·lectius per fer front la crisi econòmica que s'agreuja amb el coronavirus. Cal no oblidar que molts dels membres de les plataformes pensionistes tenim experiència en la participació en el moviment veïnal, en la lluita sindical i hem militat en partits polítics. Aquesta experiència ha d'estar al servei de la lluita, enriquint el moviment i fomentant la democràcia i la transparència en la presa de decisions.

Hi ha hagut intents partidistes de reconduir les accions dels pensionistes per acabar donant suport explícit o implícit al govern del PSOE i d'Unides-Podem, creant la il·lusió que donaran resposta a la nostra plataforma reivindicativa. Aquesta il·lusió va ser, en part, responsable que la COESPE no donés el seu suport el passat 30 de gener a la Vaga General d'Euskal Herria convocada per una pensió mínima de 1080 euros, entre altres reivindicacions. La COESPE ha de donar suport a les mobilitzacions que vagin en el mateix sentit que la nostra plataforma, encara que no es coincideixi amb les organitzacions convocants, amb la totalitat de les seves reivindicacions i mantenint la independència de les seves reivindicacions. La negativa de la COESPE no va ser entesa per membres del nostre moviment. Amb el

temps s'ha demostrat que la vaga va ser un encert, independentment de qui la va convocar, i que hagués estat necessària proposar-la a la resta de l'Estat espanyol. La vaga general permet unir les diferents lluites, que estan disperses, tant sectorialment com territorial. Cal impedir l'actual dispersió de mobilitzacions per temes que són comuns a tota la societat, que ens afecten a tots i totes.

La COESPE ha de dialogar, des de la seva independència, amb tots els partits i sindicats que estiguin disposats a lluitar contra les propostes del Pacte de Toledo defugint qualsevol maniobra partidista o propagandística. La presència de la CEOE en aquesta taula implica el dret de la patronal a decidir, a favor dels seus interessos, sobre com han de ser les nostres pensions. Les cotitzacions socials que garanteixen les nostres pensions són fruit del nostre treball, del nostre salari. A més el Pacte de Toledo té com a objectiu aplicar les directrius de l'FMI, del Banc Mundial, de l'OCDE, de la Unió Europea, més ara en què caldrà retornar tard o aviat les ajudes europees, que amb l'excusa de la pandèmia es donaran a les empreses i que incrementen el dèficit públic.

Per aquests motius, la COESPE no pot confiar i pen-

sar que la coalició del govern (PSOE-UP) serà una defensora de les reivindicacions del col·lectiu i que derogarà les reformes laborals. Si els sindicats convoquessin a una Vaga General contra les reformes de les Pensions, el Pacte de Toledo, per la derogació de les reformes laborals i de pensions, la COESPE ha de secundar-la. Una Vaga General ha d'unir la lluita dels treballadors i treballadores -futurs pensionistes- amb la del nostre col·lectiu perquè no volem ni podem pagar la crisi econòmica que anem arrossegant des del 2008 i que s'agreuja amb la pandèmia.

Amb la IV Assemblea sortim molt reforçats i ara cal aplicar les decisions adoptades sortint als carrers i sense defallir en les nostres mobilitzacions, animant les pensionistes a lluitar. Som gairebé 9.000.000 i tenim molts objectius comuns amb la resta de la societat, així com reptes al davant. El nostre moviment té dos lemes fonamentals que garanteixen la nostra unitat i independència:

NO AI PACTE DE TOLEDO

**GOVERN QUI GOVERN,
LES PENSIONES, LES
RESIDÈNCIES PÚBLIQUES I
LA SANITAT PÚBLICA ES
DEFENSEN**

14/09/2020

*Pensionistes de
Lluita Internacionalista*

Notes

1 <https://www.rtve.es/noticias/20200910/radiografia-del-coronavirus-residencias-a-n-c-i-a-n-o-s-e-s-p-a-n-a/2011609.shtml>

Tombem

**Rebutgem el pla classista i la repressió del govern Díaz Ayuso
El PSOE i UP també són responsables.
Tot el suport a les mobilitzacions obreres i populars a Madrid!**

Dilluns passat començaven a aplicar a Madrid les mesures de confinament selectiu per barris imposades pel govern de Díaz Ayuso de el Partit Popular. Un confinament de classe, que aïlla i castiga els barris obrers i populars de la ciutat, quan la realitat objectiva de la pandèmia és d'alt risc de forma generalitzada. Dies enrere, la mateixa Ayuso havia fet declaracions racistes, acusant «l'estil de vida dels immigrants» de ser responsables de l'augment de la corba. Són discursos i polítiques que amaguen les veritables responsabilitats de la situació de la pandèmia i culpabilitzen als qui, fruit de les seves

polítiques de retallades, privatització i rescat a la patronal, més la pateixen.

La reacció popular no es va fer esperar. Hi va haver concentracions a Vallecas, Carabanchel, Arganzuela, Getafe, Fuenlabrada, Usera, Villaverde, entre d'altres districtes. En totes elles es denunciava el pla de confinament del govern i s'exigia una veritable resposta a la situació de la pandèmia: menys privatització, menys retallades, i més inversió en els serveis públics: sanitat, residències, transport. Es desemmascarava així la hipocresia d'un govern que mentre pretén restringir de forma extrema les llibertats de moviment -tancant fins i tot parcs i jardins- però obligant a anar a treballar, ni ha posat els rastrejadors compromesos, ni reforçat l'atenció primària, ni adjudicat les places pendents al Metro de Madrid, únic mecanisme per augmentar la freqüència i així disminuir el risc de transmissió que en hores punta, i línies com la 1, arriba a amuntegaments criminals.

Els barris surten al carrer a exigir «més sanitat i menys policia», a recordar que si la

pandèmia s'acarnissa allà no és perquè la gent no compleixi amb les mesures de protecció: és perquè els habitatges són molt petits, perquè els seus veïns no poden teletreballar i perquè han de desplaçar-se amuntegats al metro, perquè durant anys no s'ha invertit en els districtes, i perquè en els seus ambulatoris falten metges. I ara a sobre els tanquen i els multen per sortir al parc. Surten a recordar que

(segueix a pàg.14)

El Suprem inhabilita a Torra

El 28/09/2020, el Suprem inhabilitava Torra, el president de la Generalitat, trepitjant la sobirania del poble català que democràticament l'ha triat, una més. No, no és només una més, és una escalada a pitjor perquè és un president en exercici! La destitució és la màxima expressió del menyspreu de l'Estat, i el seu sistema judicial, pel vot dels catalans.

S'emmarca en la sistemàtica repressió de l'Estat contra la causa general catalana que porta ja 2.850 represaliats. El mateix dia que s'inhabilitava Torra, s'inhabilitava Pesarrodona -el regidor que s'havia plantat

amb nas de pallaso al costat d'un guàrdia civil-, s'obria el judici a Tamara, -la companya del CDR que havia estat acusada de terrorisme, i ara jutjada per encoratjar desordres públics

A la inhabilitació, tant JxCat com ERC, han respost acatant. La CUP, proposava fer-ho amb algun matís. Òmnium i l'ANC van convocar a les places «en desacord amb que el Govern acati la decisió de TS.». Ho compartim, però això requereix la força del carrer ja que és el xoc amb l'Estat que no es va consumir en 2017. És imprescindible construir el moviment capaç de fer-ho!.

Última hora

el règim

Fora la Monarquia! Per un referèndum perquè els pobles decideixin! Repúbliques!

L'escandalosa fugida del rei emèrit posa una mica més d'esperpent a la crisi que viu la Monarquia. Els draps bruts de la Casa Reial s'havien multiplicat i l'escàndol ja era majúscul i internacional, fins al punt que havia obligat el Tribunal Suprem a començar una investigació. La fortuna i els escàndols del rei ja no es poden tapar perquè esquitxen altres sistemes judicials exteriors. De fet, Joan Carles I no fugí de la justícia espanyola de la qual, en tant que pilar clau del règim, només espera complicitat i impunitat. Sinó que fugí de la justícia suïssa i per això tria els Emirats Àrabs, que no té acord d'extradició amb el país helvètic.

És vergonyós el rol del govern «més progressista de la història» que, ja no conforme amb donar-li la cobertura al monarca per a la seva fugida, llança una campanya desesperada de rentat de cara a la Monarquia, aïllant i separant Juan Carlos I de Felip VI i de la Monarquia com a institució. Velles quadres del PSOE han arribat a sortir públicament a defensar el rei emèrit. De fet, poques setmanes abans el PSOE al costat del PP i VOX, van impedir amb el seu vot en contra que Juan Carlos I hagués de declarar davant una comissió en el Congrés.

Són els partits del règim del 78, PSOE, PP -i ara amb VOX- qui surten no sols a tapar les vergonyes de la Monarquia, sinó de tot l'entramat que va donar lloc a aquest règim hereu de Franco. Mentre el PSOE s'omple la boca parlant de «memòria democràtica» es donen a conèixer noves incriminacions de Felipe González amb els GAL, o ara protegint Martín Vi-

lla. Però, fins i tot és més greu -un escàndol i una vergonya- que els màxims dirigents de CCOO i UGT de l'època surtin en defensa del ministre franquista, demostrant el grau de complicitat de les cúpules sindicals del moviment obrer en la impunitat franquista i de la transició. Podem, per part seva, recrimina al PSOE no haver-lo informat de la sortida del rei, però lluny es troba de cridar a enfrontar el règim i sobretot s'encarrega de mantenir les butaques dels seus ministeris.

La corrupció de la Casa Reial aflora alhora que el govern i la patronal, al costat de la Unió Europea, comencen a posar números al deute públic acumulat durant la pandèmia i demanen noves i fortes retallades. Mentre el rei feia la clausura de les jornades de la CEOE, Intermón Oxfam assenyalava que al llarg de la pandèmia les 23 persones més riques d'Espanya han guanyat 19.200 milions d'euros al mateix temps que 700.000 persones han caigut en risc d'exclusió. Per aquest motiu, perquè a més ara són encara més sagnants les xifres robades pel monarca, cridem a la confiscació immediata dels béns de Juan Carlos I, públics i privats, i al bloqueig preventiu

de la resta de comptes i béns de la família reial.

Però, a més, la lluita contra la Monarquia ha de dotar-se de contingut per trencar els lligams amb el vell règim franquista i el seu llegat en l'aparell d'estat. Per això ha d'anar unit a consignes com la de dissolució de la Guàrdia Civil o de l'Audiència Nacional. Ha d'anar unit a les tasques democràtiques no resoltes com el dret a l'autodeterminació de les nacions oprimides, la fi dels grans latifundis i una reforma agrària en profunditat, així com el laïcisme de l'Estat amb la finalitat d'acabar amb el finançament de l'Església Catòlica i els seus privilegis en matèria de control de part del sistema educatiu i sanitari.

La desaprovació de la Monarquia s'estén per tot l'Estat. Així s'ha vist a Catalunya després del discurs del rei el 3 d'octubre però també recentment en les cacerolades tan bon punt parlés Felip VI durant la pandèmia o en els viatges del rei que pretenien ser una manera de rentar la imatge de la Corona però que només van generar la sortida de la gent als carrers de Sevilla, Poblet o Navarra. Fa falta que aquest rebuig es generalitzi, organitzi i materialitzi d'una vegada per totes en un referèndum: Monarquia o repúbliques.

Fora el Borbó. Confiscació immediata de tots els béns de la Monarquia! Abolicció de la Monarquia! Repúbliques! Per una federació de repúbliques, que volem socialistes.

Rosario de Mendieta

(ve de pàg. 12)

el govern d'Ayuso va passar de fase sense complir els mínims requisits i ara vol culpar de la seva mala gestió a la població treballadora.

La resposta de el govern Díaz Ayuso a les protestes va ser immediata. Va haver-hi fortes càrregues policials i detinguts La policia nacional a càrrec del govern «*més progressista de la història*» és l'altra pota d'aquest pla classista i racista del Partit Popular i Ciutadans a Madrid. Una resposta totalment oposada a la vista a les concentracions reaccionàries en barris com Salamanca, en què no s'ha vist una sola càrrega. Salvador Illa ara crida al PP a «*reveure*» les mesures adoptades però, de fet, s'espera un major desplegament de les seves forces repressives, inclòs l'exèrcit durant els propers dies. És en algun sentit la continuïtat de la política de

PSOE-UP que van instrumentalitzar durant mesos l'estat d'alarma per militaritzar la resposta a la pandèmia amb un resultat de més de 1,2 milions de multes i sobretot prenent així rentar la cara a un règim en crisi.

Als carrers s'escolta «*Ayuso dimissió*», que expressa el rebuig obrer i popular a un govern obertament pro-patronal que amb les seves polítiques menysprea la vida de la gent treballadora. Compartim enèrgicament aquest crit, de la mateixa manera que advertim que un simple canvi per un govern de PSOE, no donarà cap resposta de fons. De fet, el govern de l'Estat continua destinant diners públics a rescatar la patronal mitjançant els ERTOS -amb el suport de CCOO i UGT- mentre molts d'aquests ja es converteixen en EROs. Podem demana investigar la repressió i les càrregues

policials, però manté tant sí com les seves butaques en aquest govern.

Des de Lluita Internacionalista expressem el nostre suport i solidaritat amb les mobilitzacions obreres i populars de Madrid. Rebutgem la repressió i ens sumem al crit de llibertat de totes les detingudes. Mobilitzacions massives com la d'ahir a Vallecas són un exemple per als i les treballadors de Madrid i del conjunt de l'Estat. Cal una resposta unitària i coordinada als carrers. Contra la militarització i la repressió però també per una sanitat i serveis 100% públics i universals, per la prohibició real dels acomiadaments, la derogació de les reformes laborals i de la llei d'estrangeria. Perquè la crisi no la paguem els i les treballadores!

27/09/2020

LI

Davant les provocacions de la dreta: Solidaritat de classe i organització LGBT!

El pròxim 13 d'octubre quatre companyes de diferents organitzacions LGBT aniran a judici per la denúncia -per «coacció i danys materials»- que Ciutadans va interposar davant els esdeveniments del 28 de Juny de 2019.

El dia de l'Orgull LGBT del passat any, l'autobús-arcoiris de Ciutadans es va passejar per la manifestació històrica que estava just sortint de Plaça Universitat, on es trobaven organitzacions com «Atzagaia» o «Crida LGBTI». Davant aquesta situació, les manifestants van reaccionar immediatament, impedit l'avanç de l'autobús i expulsant-lo de la manifestació.

La presència d'aquest partit polític en la manifestació històrica del 28J -anticapitalista per definició- va ser una clara provocació a totes les presents. Ciutadans, no tan sols es proclama abanderat de la lluita LGBT mentre pacta amb la ultradreta, sinó que s'atreveix a erigir consignes neoliberals i masculistes fent-les passar per demandes històriques del col·lectiu, com pot ser la «gestació subrogada» (els ventres de lloguer).

Amb aquesta denúncia, Ciutadans juga el paper de víctima i desafia totes les que lluitem diàriament per millorar la situació del nostre col·lectiu i per desmuntar el Capitalisme Rosa. Destapar la hipocresia d'aquests discursos i aquests partits és un treball urgent que hem de realitzar el moviment LGBT, perquè l'alliberament sexual i de gènere vindrà només si és de la mà de l'alliberament de classe.

Tot el nostre suport i solidaritat amb les companyes encausades, ens veiem als carrers!

Cristina Darriba

El llegat de Trotsky

"Un dels llegats imprescindibles de Trotsky és la batalla sense treva per la construcció de la Internacional revolucionària, que va donar lloc a la IV Internacional.

Proclamació.

La IV Internacional es va fundar a la Conferència del 3 de setembre de 1938, en presència de 26 delegats/des representant a 11 de les 29 seccions afiliades. Es va realitzar a París sota estrictes condicions de seguretat, limitant els seus treballs a un sol dia. 3 dels responsables de la seva preparació havien estat assassinats per la GPU: Rudolf Klement com a principal organitzador, Erwin Wolf, antic secretari de Trotsky i el seu fill, Leon Sedov.

Stalin intentava destruir el llegat revolucionari i exterminar els seus dirigents, però la seva obsessió era acabar amb el trotskisme i Trotsky. Per què? Un no trotskista, Leopold Trepper, l'organitzador de l'Orquestra Roja, explicava que els trotskistes no confessaven davant la GPU perquè «... posseïen sobre nosaltres l'immens avantatge de disposar d'un sistema polític coherent, susceptible de substituir l'estalinisme i al qual podien agafar-se enmig de la profunda misèria de la revolució traïda».

Calia proclamar la Internacional en aquelles circumstàncies tan precàries? Per Trotsky, no fer-ho hauria estat un desastre. Era urgent materialitzar en forma de partit internacional i de programa el marxisme revolucionari davant d'una persecució brutal de l'estalinisme, del feixisme,

davant la guerra imminent i preparant l'alça de la lluita de classes que arribaria.

Lluita contra l'estalinisme.

La IV Internacional prenia el relleu de les internacionals revolucionàries i incorporava l'experiència de la lluita contra la degeneració burocràtica de l'estat obrer: amb el desenvolupament de la teoria de la revolució permanent i l'explicació de la degeneració burocràtica i com combatre-la.

La burocratització en el si de partits i sindicats obrers no era nova. Però l'estalinisme va suposar un salt qualitatiu aixecant un monstruós aparell d'opressió de la classe obrera. En la Revolució traïda, Trotsky explica que la burocràcia és un resultat de l'escassetat, de

l'endarreriment en el desenvolupament de les forces productives, de l'aïllament internacional... en definitiva, de la derrota de la Revolució alemanya. Inicialment la caracteritza de centrisme burocràtic, ja que es mou entre el pol revolucionari i el restaurador, amb una teoria impossible i reaccionària, la del socialisme en un sol país.

Però després de la seva consolidació en el poder, la burocràcia adquireix una nova dimensió. Trotsky la defineix com una força contrarevolucionària, agent de l'imperialisme en el si de l'estat obrer. És a dir, no estem parlant d'una concepció equivocada de la revolució, sinó d'una força que vol destruir-la. És llavors quan tota la batalla per fer-la fora del poder i restaurar el camí cap al

Un repaso por su vida, sus enseñanzas y vigencia con

Juan Carlos Giordano
diputado nacional electo por Izquierda Socialista FIT-Unidad Argentina

Leda Victoria
dirigenta del Movimiento al Socialismo México

Miguel Ángel Hernández
dirigente del PSL Venezuela

Josep Lluís Alcázar
dirigente de Lucha Internacionalista Estado Español

Atakan Ciftci
dirigente del IDP Turquía

A 80 AÑOS DE SU ASESINATO HOMENAJE A LEÓN TROTSKY

Facebook y YouTube

19hs Argentina, Brasil - Chile, Venezuela

18hs Bolivia - EEUU (NY)

17hs México - Caribe, Panamá - Perú

Lunes 17/8

Unidad Internacional de trabajadoras y trabajadores Cuarta Internacional

socialisme exigeix **una revolució política: tota una declaració de guerra a la burocràcia estalinista.**

I és aleshores quan Trotski planteja el dilema: o s'enderroca la burocràcia per mitjà d'una revolució política o acabarà per restablir el capitalisme liquidant l'estat obrer. Dècades més tard veiem la burocràcia utilitzar l'aparell de l'estat per restaurar el capitalisme en un terç de la humanitat en què havia estat eliminat. No hi pot haver imatge que sembri més confusió en la consciència obrera mundial que veure com a la Xina, probablement la major maquinària d'explotació obrera de la història del capitalisme, es gestiona sota la bandera vermella d'un anomenat Partit Comunista. És un cop molt fort a la consciència de les masses.

El capitalisme en greu crisi ens torna a col·locar davant la disjuntiva històrica de socialisme o barbàrie. Però no és possible guanyar les noves generacions a la lluita pel socialisme sense comprendre les bases i el combat històric contra la degeneració burocràtica estalinista.

L'exemple de la traïció de Stalin a la Revolució espanyola.

El paper contrarevolucionari de l'estalinisme no es limitava a la URSS, sinó que s'estenia per la xarxa de partits comunistes. Un exemple d'aquest paper s'havia donat a la Revolució espanyola, una revolució que podia haver canviat el curs de la història i a la qual Trotski va dedicar desenes de pàgines seguint vicissituds i debats.

En nom de la revolució per etapes, la Internacional controlada per Stalin va imposar la política de fronts populars: un front amb la suposada burgesia democràtica per enfrontar el feixisme. En realitat, aquesta política estava al servei de l'intent de

pacte de Stalin amb França i Gran Bretanya, en el qual es comprometia a ser un element d'ordre de l'estat burgès democràtic.

Efectivament el front popular va guanyar les eleccions del 36 en un ascens de masses, però com a resposta a l'alçament militar feixista va esclatar la revolució obrera. La revolució era l'únic instrument per a les masses de vèncer Franco, després que la república burgesa fos incapaç de resoldre les seves més elementals demandes. Però l'estalinisme es va enfrontar violentament a la revolució obrera en nom de la república burgesa agònica, amb les armes a la mà, no dubtant a torturar i assassinar als seus dirigents: com el trotskista Wolf, Andreu Nin, secretari del POUM, o anarquistes com Camilo Bernieri. El front popular va obrir les portes a Franco.

La política de fronts populars no es va acabar els anys 30. Nombrosos exemples de front popular van demostrar que renunciar a la independència de classe condueix inevitablement a la derrota. Per això davant de governs de col·laboració de classe aixequem la independència de classe, per governs dels i de les treballadores.

Si bé és important el partit, no és res sense un programa.

I la IV Internacional va aprovar a la seva Conferència de fundació el Programa de Transició: l'agonia del capitalisme i les tasques de la IV Internacional.

Un programa per respondre a una època històrica, la definida per Lenin com l'imperialisme, fase superior del capitalisme, època de decadència, de guerres i revolucions.

El programa arrenca afirmant que «Les condicions objectives de la revolució proletària no només estan madures, sinó

que han començat a descomposar-se». La civilització humana avança cap a una catàstrofe que només pot evitar la revolució socialista. Tota la tasca estratègica del període és «superar la contradicció entre la maduresa de les condicions objectives de la revolució i la manca de maduresa del proletariat i de la seva avantguarda».

Per això el Programa de Transició arrenca de la dialèctica de la lluita de classes, partint de les lluites més immediates de les masses per articular les consignes que permetin arribar a una única conclusió: la revolució socialista, el poder dels treballadors/es.

Aquesta és i segueix sent la tasca actual perquè el període històric no ha canviat. El Programa de Transició segueix sent l'esquelet fonamental del programa revolucionari. El mètode i els objectius estratègics es mantenen. «La crisi històrica de la humanitat es redueix a la direcció revolucionària».

Els Syriza, Podemos o el Socialisme del segle XXI dels bolivarians, són expressions del vell programa mínim que combat el Programa de Transició, amb la recerca de reformes impossibles del capitalisme per ajornar la lluita revolucionària de les masses. Un objectiu utòpic i reaccionari que es gira contra les masses.

Per això, conscients de les dificultats que ha travessat el trotskisme en aquests 80 anys, identifiquem la nostra tasca en els termes d'avançar en la reconstrucció de la IV Internacional, que conserva íntegrament l'objectiu de governs obrers i populars que construeixin un veritable socialisme a tot el món."

Intervenció de Josep Lluís del Alcázar en nom de LI, en l'acte homenatge de la UIT-QI

Vacunes: el negoci rodó de les multinacionals

«El finançament governamental és necessari perquè els productes per a la pandèmia són inversions d'altíssim risc; el finançament públic minimitzaria els riscos per les companyies farmacèutiques i faria que s'hi possessin a fons». Aquestes declaracions de Bill Gates en la prestigiosa revista mèdica *New England Journal of Medicine*, que hem citat en altres oportunitats, es complementen amb la indicació que els governs han d'atorgar facilitats per a la producció de les vacunes i comprar-les per distribuir-les entre la població que les necessita. Com veiem, tot un programa per garantir els guanys de la indústria farmacèutica multinacional en relació amb la producció d'una vacuna per fer front a la pandèmia.

Subsidiar les multinacionals en lloc d'invertir en vacunes

La demanda del multimilionari Gates va ser atesa menys de dos mesos després. L'abril passat, el govern dels Estats Units va anunciar el programa *Warp Speed*, que dedica 10.000 milions de dòlars per finançar la recerca i producció de vacunes anticoronavirus a través d'associacions públicoprivades. Les principals multinacionals van rebre importants subsidis: entre d'altres, la nord-americana Pfizer va obtenir 2.000 milions, i Sanofi GSK, la mateixa suma. Per la seva part AstraZeneca, gràcies a la unió amb una empresa estatunidenca, va obtenir 1.200 milions de dòlars.

Qui és AstraZeneca?

La setmana passada el president peronista Alberto Fernández va anunciar que es fabricaria la vacuna a Argentina i va donar a conèixer l'acord del Grup Insud amb AstraZeneca. Aquesta companyia és la unió d'una empresa farmacèutica britànica amb una altra sueca que, al seu torn, es va associar amb la Universitat d'Oxford per la producció de la vacuna. Sense haver entrat en la Fase III de prova en poblacions, la multinacional ja ha signat acords de producció a tot el món amb societats mixtes públicoprivades, que li permetrien una venda global als governs de 3.000 milions de dosis. Per exemple, el contracte recentment signat amb la Comissió Europea assegura la venda de 400 milions de dosis a Alemanya, França, Itàlia i Holanda. Part d'aquesta política comercial de la multinacional és l'acord signat amb el Grup Insud, del milionari argentí Hugo Sigman.

Qui és Hugo Sigman?

La revista Forbes li adjudica una fortuna de 2.000 milions

de dòlars a aquest multimilionari que proclama la seva adhesió al peronisme kirchnerista. El seu entusiasme amb el matrimoni Kirchner està justificat. El 2009, en ple brot pandèmic del virus H1N1, d'origen porcí, conegut com a «grip A», el mateix Sigman va segellar un acord amb el govern peronista de Cristina Kirchner i el seu ministre de Salut d'aleshores, Juan Manzur. L'Estat va finançar una planta industrial a Garín perquè la societat entre la multinacional Novartis i el Grup Insud produïssin la vacuna antigripal A. L'Estat també es va comprometre a comprar-li, fins a l'actualitat, 10 milions de dosis per any de la vacuna, inclosa des d'aleshores en el calendari oficial. L'acord establí que, passats tres anys, Sinergium Biotech, una altra empresa d'Insud, es quedaria amb la planta, la tecnologia i el mercat.

En el cas del negoci de la nova vacuna Covid-19, es compartirà amb el també multimilionari mexicà Carlos Slim, qui va fer el tracte inicial amb AstraZeneca i se suposa que finançarà bona part del desenvolupament de la vacu-

na a la regió. El laboratori mexicà Liomont, en el seu moment especialitzat en la vacuna contra la grip, és l'encarregat de completar el procés de fraccionament i distribució del principi actiu que processarà Sigman a Argentina.

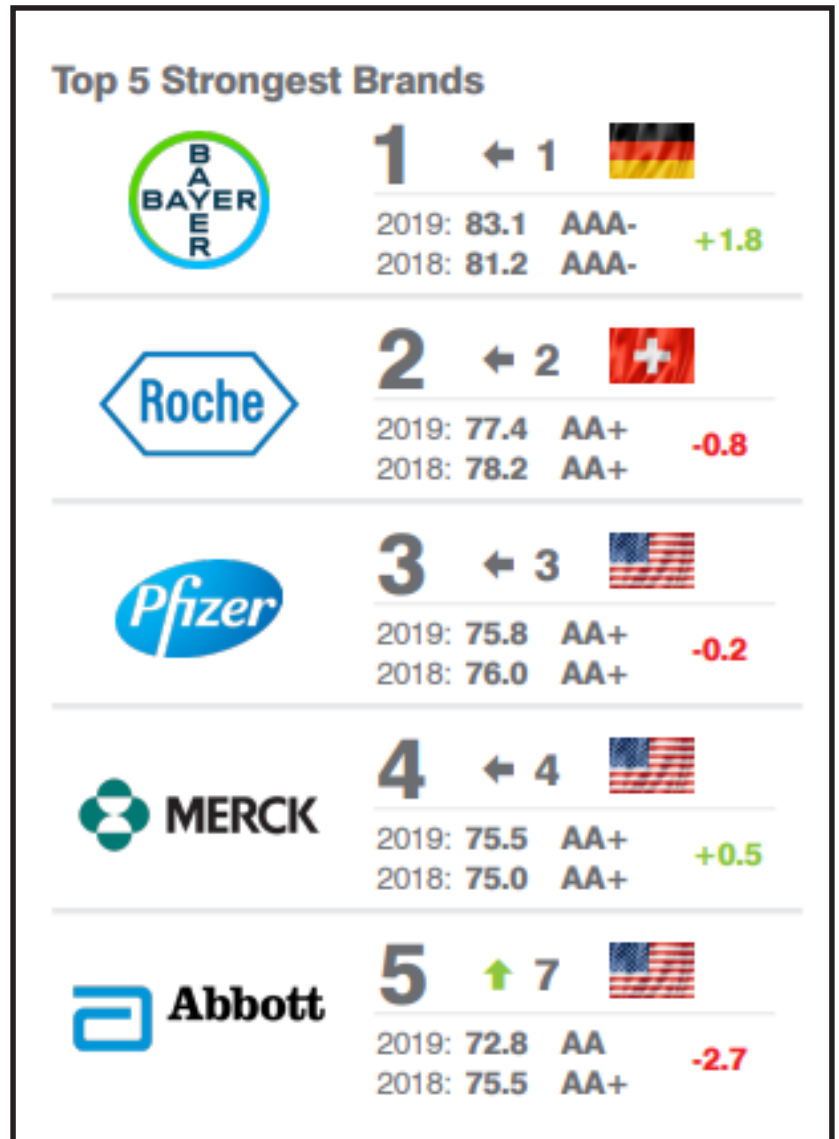
L'anarquia i el malbaratament de recursos

Si bé es calcula que hi ha entre cinquanta i seixanta laboratoris al món dedicats a la recerca de la vacuna per la Covid-19, només són tretze els que estan en un estadi més avançat. S'ha desfermat una competència feroç entre les multinacionals i, fins i tot, entre els governs. Qui aconseguixi elaborar una vacuna eficaç i obtingui la patent s'assegura el monopoli de la producció i guanys per diverses dècades.

Les multinacionals i els seus socis locals, que en el cas d'Amèrica Llatina són el multimilionari mexicà Slim i l'argentí Sigman, practiquen el secret comercial i frenen artificialment tot el procés. Encara que públicament anunciïn com molt pròxima la disponibilitat de la vacuna, la realitat és que totes estan en etapes encara llunyanes d'una instància d'aprovació i, òbviament, de la producció massiva.

En el cas d'AstraZeneca, la científica britànica Sarah Gilbert, qui lidera un equip de tres-cents investigadors de la Universitat d'Oxford que treballen per a la vacuna, va declarar: «L'objectiu de cap d'any per al llançament de la vacuna és una possibilitat, però no hi ha absolutament cap certesa sobre aquest tema».

A causa de la disputa pel monopoli de la vacuna es produeix una superposició d'esforços i balafiament de recursos que han estat criticats per personalitats tan oposades al socialisme com el

premi Nobel d'Economia Joseph Stiglitz. Que diferent seria el panorama si hi hagués una recerca col·laborativa entre les universitats i instituts dels diferents països, sobretot els més desenvolupats, que permetés la producció estatal d'una vacuna per al Coronavirus! Els recursos de l'Estat haurien d'anar per aquesta producció i no, com ara, per acumular guanys de les multinacionals i els seus socis locals.

És així com el capitalisme frena el desenvolupament, en aquest cas, d'una vacuna que podria salvar tantes vides. En el moment d'escriure aquestes línies hi ha 22 milions de contagiats i 800.000 morts per la Covid-19 i hem de preguntar-nos fins a quina tenebrosa quantitat haurem

d'esperar per disposar d'una vacuna? Aquesta és la raó per la qual el nostre programa planteja la necessitat d'abolir les patents dels medicaments en el camí d'aconseguir la nacionalització de la indústria farmacèutica sota control dels treballadors.

*Dr. Reynaldo Saccone,
ex president de la Cicop.
Militant d'Izquierda Socialista
(Argentina)*

<http://www.izquierdasocialista.org.ar/2020/index.php/blog/elsocialista/item/17963-vacunas-el-negocio-redondo-de-las-multinacionales>

Rebutgem la violència policial!

Dimarts passat, 8 de setembre, la policia colombiana va matar a Bogotà amb descàrregues d'una pistola Taser Javier Ordóñez, advocat de quaranta-sis anys. L'endemà es va produir una onada de fortes protestes a la capital colombiana que després es van estendre a altres ciutats com Cali, Medellín, Popayán, Pereira i Manizales.

Per les xarxes socials van circular els vídeos del moment en què els policies sotmetien Ordóñez col·locant els genolls sobre el seu coll mentre, durant almenys dos minuts, li donaven xocs elèctrics amb la pistola. En els vídeos es pot sentir com l'advocat deia als policies: «Ja, si us plau, ja, no més. Si us plau, no», i a les persones que filmaven exigint als policies que el deixessin tranquil, que estava demanant «per favor» que no continuessin amb les descàrregues elèctriques.

Es repetien així, de forma semblant, les imatges de l'assassinat a Estats Units de George Floyd a mans de la policia. Un nou cas de brutalitat policial, que es repeteix una vegada i una altra en el marc capitalista.

L'endemà de l'assassinat la indignació causada per aquestes imatges va esclatar a tot el país. Milers de manifestants van carregar contra patrulles de la policia i els anomenats Comandos d'Acció Immediata (CAI), unitats de la policia ubicats en diferents llocs de la ciutat. Fins ara ja han estat assassinades unes 13 persones per les forces de seguretat de l'Estat i hi hauria més de 200 ferits com a conseqüència de la repressió del govern d'Iván Duque.

Aquest assassinat va ser precedit de 55 massacres de

joves en diferents parts del país, en què van morir 228 persones, tot amb la complicitat de l'uribisme i el govern de Duque, que va tractar de minimitzar aquests fets dient que no eren massacres sinó homicidis col·lectius.

A Colòmbia és habitual la violència policial i militar, situació que s'ha agreujat en el marc de la quarantena establerta per evitar els contagis de la Covid-19.

L'any passat, en el marc de la vaga nacional de novembre, va ser assassinat el jove Dilan Creu a mans de l'Esquadró Mòbil Antiavalots (ESMAD), unitat d'elit de la policia, que va reprimir brutalment les protestes durant aquesta aturada. Aquest fet va portar a que moltes organitzacions socials i de drets humans sol·licitessin l'eliminació de l'ESMAD. Al maig també havia estat assassinat per la policia Anderson Arbreda, jove afrodescendent.

Darrere de les protestes que es van desencadenar contra la violència policial i en rebuig a l'assassinat d'Ordóñez hi ha el fantasma de la desigualtat i la pobresa que creixen a Colòmbia, agreujades pels efectes del Coronavirus a l'economia. No és casual que els manifestants hagin arremès contra les seues bancàries, a les quals molts colombians fan responsables de la situació social del país al costat del govern uribista d'Iván Duque, cada vegada més desprestigiat i immers en una profunda crisi política.

La mobilització popular va ser de tal magnitud que el govern es va veure obligat a demanar perdó als familiars d'Ordóñez. No obstant això, tracten de minimitzar els fets dient que es

tracta de casos aïllats, de «pomes podrides» que hi hauria dins la policia quan, en realitat es tracta d'un aparell repressiu que, mitjançant la violència intenta frenar el gran descontentament popular que s'acumula a Colòmbia i que es va posar de manifest el 2019 amb la massiva aturada nacional de novembre. A aquest aparell repressiu se sumen els cossos paramilitars, emparats per l'Estat, responsables de les massacres que s'han intensificat en els últims mesos

Des de la Unitat Internacional de Treballadores Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI) rebutgem, l'assassinat d'Ordóñez, exigim judici i càstig per als policies responsables de l'assassinat i fem una crida a impulsar la àmplia i unitària solidaritat internacional amb el poble i els treballadors colombians. En aquest sentit, ens sumem a través dels nostres companys de Col·lectius Units a les marxes de dilluns vinent a Bogotà, Cali, Medellín i altres ciutats, convocades pel Bloc per l'Aturada Indefinida, la Coordinadora Nacional Sindical, Social i Popular i altres organitzacions socials, en el marc de la commemoració de l'aturada nacional del 14 de setembre de 1977.

12/09/2020

Unitat Internacional
de Treballadores i
Treballadors-Quarta
Internacional (UIT-QI)

<http://www.uit-ci.org/index.php/noticias-y-documentos/95-declaraciones/2715-repudiamos-la-violencia-policial-en-colombia>

Jornada d'acció global pel clima el 25 de setembre

No a la catàstrofe causada pel capitalisme!

El reagrupament internacional ambientalista Fridays for Future (Divendres pel Futur) ha convocat, per al 25 de setembre, un dia d'acció global pel clima, el primer de l'any. Assenyala en la seva crida: «Els pròxims mesos i anys seran crucials (...) Si volem minimitzar el risc de disparar una cadena irreversible de reaccions més enllà del control humà, necessitem actuar ara. Per tot això, és vital que la crisi climàtica no quedi oblidada a l'ombra del coronavirus, sinó que es consideri la màxima prioritat».

El setembre de 2019, fa un any, va haver-hi manifestacions en més de 3.000 ciutats de 150 països. Van ser milions de persones les que van sortir reclamant mesures eficaces contra el canvi climàtic. Una de les més grans va ser a Nova York, en la capçalera de la qual hi havia l'activista sueca Greta Thunberg, convertida ja en un símbol mundial de la indignació juvenil per la falta d'acció dels governs i la inutilitat de les «cimeres» de l'imperialisme (G8, G20) per prendre mesures efectives per frenar l'augment de la temperatura del planeta.

Aquesta nova jornada mundial del 2020 es convoca amb la pandèmia de la Covid-19 encara en curs. En moments en què els huracans del Carib, amb una força sense precedents, i els incendis d'immenses extensions a Califòrnia i l'Amazònia, ens mostren els desastrosos efectes del canvi climàtic.

Aquests desastres, que se sumen a la mateixa Covid-19, són resultat directe de la decadència del capitalisme. Un sistema d'explotació que no mesura conseqüències ambientals ni catàstrofes humanes quan es tracta de mantenir o multiplicar els seus

guanys. El creixement de la desigualtat social, de l'amuntegament, el col·lapse dels sistemes de salut pública estatal del món i la destrucció ambiental, són el terreny propici per al sorgiment i desenvolupament de velles i noves malalties.

La destrucció de boscos, així com l'agroindústria capitalista, com el cas de la dictadura xinesa i la producció industrial de porcs sense controls sanitaris, juntament amb l'escalfament global, ens estan exposant a noves pandèmies. Això va ser, fins i tot, previst per un informe a l'ONU de 250 científics que va culminar al començament de l'any passat. Però l'ONU, com a òrgan de l'imperialisme, només fa «informes» mentre deixa córrer que els Estats Units, la Xina i les grans potències capitalistes segueixin, amb les seves multinacionals, destruint el medi ambient.

L'actual crisi econòmica mundial i una recessió del 6 al 8% mundial, lluny d'atenuar el problema de la contaminació i depredació ambiental, com havien pronosticat alguns ambientalistes, l'està agreujant. Els governs capitalistes, des dels Estats Units a la Xina, passant pels països semicolonials, tendeixen a donar carta blanca a les multinacionals perquè puguin mantenir guanys i, per a això, els permeten violar les insuficients reglamentacions ambientals que tenen els estats. Un exemple catastròfic molt clar és el dels incendis a l'Amazònia, al Brasil i Bolívia, provocats tant per l'escalfament global com per terratinents que impulsen els incendis intencionalment - emparats pels governs - per ampliar la «frontera agrícola» de l'agroindústria capitalista.

Des de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacional (UIT-QI) fem una crida a impulsar la jornada de lluita mundial del 25 de setembre, afirmant que el responsable del desastre climàtic és el mateix sistema capitalista-imperialista. Que l'única sortida possible per frenar aquesta catàstrofe és lluitar per acabar amb el capitalisme imposant governs de la classe treballadora i els sectors populars, expropiant a les multinacionals i a la banca sense cap indemnització, protegint treballadores i treballadors. Governos que iniciïn la construcció d'una societat socialista on es planifiqui democràticament l'economia i la producció minera, agrícola, pesquera i industrial al servei de les àmplies majories treballadores i amb cura de la naturalesa. Socialisme o catàstrofe!

Des de la UIT-QI cridem a la mobilització el 25 de setembre, sota la modalitat que sigui possible en cada país. Ho fem donant suport a les lluites contra la contaminació de l'aigua, l'aire, les terres i el mar; contra la destrucció incendiària de les selves i la tala indiscriminada; contra la depredació de la naturalesa per les multinacionals i el seu saqueig imperialista; per la prohibició de la mineria a cel obert; per l'expropiació de les multinacionals mineres, del petroli i el gas, d'agroquímics (Monsanto-Bayer i altres) i de l'agroindústria capitalista que depreda, enverina i destrueix rius i boscos.

18/09/2020

Unitat Internacional
de Treballadores i
Treballadors – Quarta
Internacional (UIT-QI)

Pandèmia a Gaza:

Activem la solidaritat

La Franja de Gaza havia resistit els sis primers mesos de pandèmia sorprenentment bé. El brutal bloqueig a què el sionisme sotmet els més de dos milions de palestins que hi sobreviuen i que manté Gaza aïllada de la resta del món, havia servit fins ara per mantenir coronavirus a ratlla. Però a finals d'agost es van diagnosticar els primers casos de transmissió comunitària de covid-19 i s'ha perdut el rastreig dels contactes. Els palestins de Gaza, martiritzats per 13 anys de bloqueig i els continus atacs militars d'Israel, s'enfronten ara a una nova amenaça que pot ser catastròfica .

sotmetre a una quarantena de 21 dies en tornar. Els pocs casos que es van produir es diagnosticar i tractar en els centres d'aïllament i a finals d'agost el virus només havia deixat tres víctimes a Gaza. La situació era tan paradoxal que els companys de la Unió Independent de Treballadors Palestins de Gaza, amb qui fa anys que des de Lluita Internacionalista treballem plegats, ens trucaven diàriament i ens feien arribar la seva solidaritat, amoïnats per les notícies que els arribaven sobre la gravetat de la pandèmia a l'Estat espanyol. El món al revés.

més, a causa l'escass capacitat per fer tests.. Gaza només hi ha uns 70 lliters d'UCI la falta de medicament i materials a causa d' bloqueig israelià és crònic. El sistema de salut, les infraestructures i l'economia estan destrossats per més d'una dècada del bloqueig imposat per l'estat sionista les successives de l'exèrcit israelià. Però lluny d'afluïxar el bloqueig davant l'emergència sanitària, el govern sionista de Netanyahu -tocat pels escàndols de corrupció i que ha hagut de tornar a decretar el confinament d'Israel després que el nombre de contagis tornés a disparar-se- l'ha endurit.

Conscients que en un dels llocs del planeta amb una densitat de població més elevada, un 75% de la població sota el llindar de la pobresa i un sistema sanitari sota mínims per la manca de subministraments, les autoritats sanitàries de Hamàs van veure que l'única possibilitat d'evitar un desastre era ordenar un confinament estricte. I les poques persones que podien sortir de la franja s'havien de

Però les males notícies van arribar quan el 24 d'agost una dona que havia viatjat a Jerusalem per què tractessin el seu fill d'una malaltia cardíaca es va posar malalta i quatre membres de la mateixa família van donar positiu. El virus estava a la comunitat. Des d'aleshores ha crescut exponencialment: el 20 de setembre ja s'havien diagnosticat més de 2.300 casos, i tothom dona per fet que en realitat seran molts

A més de bombardejar punts de la franja interrompudament gairebé cada dia aquest mes d'agost, en resposta al llançament de globus incendiàries des de la franja, Israel ha restringit l'entrada de combustible a Gaza, cosa que ha obligat a limitar encara més el funcionament de l'única planta d'energia elèctrica que opera a Gaza. Els gazatís han de viure amb 3 o 4 hores diàries de subministrament de llum i els hospitals de la franja han de mantenir les ucis, quiròfans, sales de neonats o serveis de diàlisi amb generadors. Si la situació sanitària ja era complicada, ara els hospitals s'han d'enfrontar a una amenaça sense precedents. L'acord d'alto el foc de principis de setembre suposa un respir, però falten equips de protecció per al personal sanitari i medicaments.

Donades les condicions de vida a la franja és utòpic creure que es podran fer aïllaments. En una franja de 40 kilòmetres de llarg i entre

6 i 12 kilòmetres d'ample hi ha camps de refugiats com el Jabàlia on viuen 110.000 persones en 1,5 kilòmetres quadrats. No hi ha aigua a totes les cases i la gent està obligada a sortir. A tota la franja la gent viu en famílies extenses sota el mateix sostre amuntegada en el que se sol descriure com una presó a l'aire lliure.

La Unió Independent de Comitès de Treballadors de Gaza, que des de fa anys defensa els drets de centenars de famílies treballadores de la franja contra l'ocupació i davant dels governs de Gaza i de l'Autoritat Palestina, fa una crida a la solidaritat internacional. Necessiten recursos per fer costat a les famílies que estan en pitjor situació econòmica, agreujada per la pandèmia. Des d'aquí us animem a participar en aquesta campanya. Solidaritat amb el poble palestí contra l'ocupació sionista. Trenquem el bloqueig de Gaza.

Cristina Mas.

Acte d'homenatge a Muhammad ibn Abd al-Karim al-Khattabi

26 de setembre de 2020. 18.30h Plaça Pepet Pol d'Arbúcies, La Selva, Girona.

تكریم الزعيم محمد بن عبد الكريم الخطابي

Líban

L'explosió de Beirut provoca

El Líban, que pateix la crisi econòmica més profunda de la seva història, la dantesca explosió al port de Beirut el 4 d'agost va despertar la fúria incontrolable de les masses. L'explosió de 2.750 tones de nitrat d'amoní, que estava guardat en un dipòsit des de 2013, al port més important de país, va causar 200 morts, 5.000 ferits i va deixar gairebé 300.000 libanesos sense llar. Aquests números revelen el grau de la destrucció i, quan els combinem amb les conseqüències econòmiques i socials a mitjà i llarg termini, entenem la situació desesperada de la classe treballadora libanesa.

D'una banda, el govern va prometre que es formaria una comissió per identificar els culpables, en un intent d'evitar que la bronca per l'explosió es dirigeixi cap a ells. De l'altra, va declarar l'estat d'emergència i va intentar intimidar les masses atorgant poders extraordinaris a l'exèrcit als carrers de Beirut. No obstant això, als ulls de la classe treballadora libanesa, els responsables de l'explosió són obvis i les masses es van resistir a abandonar els carrers, cantant «Volem que el règim caigui». En el sisè dia de protestes, el govern de Hassan Diyab va haver de renunciar després que molts dels seus ministres ja ho havien fet. En altres paraules, el govern de tecnòcrates que va assumir el 21 de gener de 2020 després de la caiguda de el govern de Saad Hariri amb «Revolució del 17 d'octubre», va ser forçat a abandonar el seu lloc després de sis mesos, sota la pressió de les masses mobilitzades.

Les masses van aconseguir un èxit significatiu forçant la dimissió del govern. No

obstant això, en presentar la seva renúncia, Diyab va anunciar que el país tindria eleccions anticipades d'aquí a dos mesos. El capitalisme libanès, que ha estat a la vora del col·lapse, intenta amagar-se darrere del govern de Diyab per salvar-se i mantenir viu el règim corrupte, degenerat i sectari.

Règim degenerat, capitalisme podrit

L'explosió al port de Beirut revela la profunditat de la corrupció i la decadència de país. No va ser resultat de la «negligència» o la «incompetència» d'un o altre dels gerents. És el brutal i explotador ordre capitalista que prioritza el benefici sobre la vida humana, així com els líders libanesos sectaris en el seu conjunt que representen aquest ordre. Aquests representants són els que van establir un ordre clientelar i sectari en cooperació amb l'imperialisme i el van anomenar «la Suïssa d'Orient Mitjà», els que van retallar l'accés de el poble libanès a molts serveis públics mitjançant polítiques neoliberals i privatitzacions, els que van multiplicar els seus beneficis convertint-se en accionistes dels bancs de país i els que van restringir l'accés dels treballadors als seus diners en els bancs durant la crisi econòmica mentre intentaven passar de contraban seves pròpies riqueses a l'estranger ...

Des 2019, els treballadors libanesos havien estat lluitant contra una crisi econòmica profunda. El que va iniciar el procés revolucionari al país l'octubre de 2019 va ser la negativa de les masses a pagar el cost de la crisi; van fer la seva aparició en l'escenari

una nova rebel·lió popular

polític amb el desig d'oposar-se a les polítiques d'austeritat. La crisi s'ha aprofundit encara més amb la pandèmia de covid-19.

Quan el deute extern del país va arribar als 92.000 milions de dòlars, equivalents al 170% del seu PIB, el govern va anunciar la fallida al març. Els bancs van restringir l'accés dels treballadors al seu propi diners en els seus comptes bancaris. La taxa d'inflació va pujar fins al 400%, destruint el poder adquisitiu el poble libanès.

l'exterior i sectari construït en associació amb l'imperialisme i l'Iran (Hezbollah), com a resultat de l'Acord de Taif signat el 1989 després de la guerra civil que va tenir lloc al país entre 1975 i 1990. El règim que pretenia fer invisibles els conflictes de classe va fer que els líders i polítics sectaris xiïtes, sunnites o cristians es convertissin en capitalistes notoris, que van seguir afegint riquesa a les seves fortunes i els noms van començar a figurar a la llista dels 100 més rics de país,

per arreglar el col·lapse causat per la crisi econòmica i l'explosió. En resum, tracten de reforçar la dependència externa de país mitjançant l'endeutament. La visita del president francès Emmanuel Macron a país a l'endemà de l'explosió és una mostra d'aquest pla.

Les masses libaneses es van mobilitzar un cop més contra la visita de Macron, sabent que qualsevol «paquet d'ajuda econòmica» extern seria llançat contra ells com un «pla d'austeritat econòmica». Van amalgamar la seva ràbia contra la destrucció de l'explosió amb la seva ira contra el col·lapse econòmic i el règim sectari, clientelista i corrupte.

Els capitalistes libanesos i els líders sectaris intenten mantenir viu el seu règim en cooperació amb l'imperialisme refugiant-se darrere de les eleccions anticipades. Es recolzen en la repressió que podrien exercir sobre les masses utilitzant l'aparell estatal, les crides de reacció democràtica com l'«establiment d'un govern d'unitat nacional», així com, i potser el més important, la divisió sectària que segueix existint en el país malgrat la seva erosió a causa de les polítiques d'explotació capitalista.

Gairebé el 55% de la població en edat de treballar està actualment aturada, mentre que prop de el 60% de la població total viu per sota de la línia de pobresa. Si bé hi ha greus deficiències en l'accés dels treballadors als recursos bàsics com l'electricitat i l'aigua potable, la crisi que s'ha aprofundit amb la pandèmia ha provocat l'aparició de noves dificultats per accedir a productes vitals com el blat i els medicaments.

cosa que va fer que el vel sectari es diluís als ulls dels treballadors.

La profunda crisi social i econòmica que travessa el Líban fa que els voltors capitalistes imperialistes es freguin les mans amb satisfacció; d'una banda, tracten de garantir els seus interessos mantenint viu el règim tot i les mobilitzacions de masses i, de l'altra, s'esforcen per augmentar els seus beneficis participant en la reconstrucció de Beirut mitjançant l'oferiment de «paquets econòmics i d'ajuda»

Contra la celebració d'eleccions anticipades, el factor més decisiu en la lluita de la classe obrera libanesa en direcció a la ruptura amb el règim i les polítiques d'explotació capitalista és plantar i construir la unitat de classe dels treballadors, les dones, els joves i els oprimits per oposar-se a les diferències sectàries que han estat constantment incentivades per l'imperialisme i els governants de país.

Líban ha quedat reduït a enderrocs capitalistes a causa del règim dependent de

**Que se'n vagin tots!
No a les eleccions
anticipades!
Per una Assemblea
Constituent independent,
lliure i sobirana!**

La base per establir aquesta unitat és la capacitat de continuar amb les mobilitzacions contra totes les maniobres que l'imperialisme i els capitalistes libanesos puguin aplicar per preservar el règim, i per posar en marxa organismes autogestionats de lluita.

Aquest pas endavant podria tenir com a objectiu la lluita per la convocatòria a eleccions d'una Assemblea Constituent independent, lliure i sobirana per contrarestar les maniobres

electorals a què recorre l'establishment per mantenir viu el règim. Els revolucionaris libanesos haurien de plantejar-hi mesures de fons d'acord amb l'eix de ruptura amb la política d'explotació imperialista i capitalista. En el camí d'un govern obrer i popular que pogués impulsar el no pagament del deute extern, l'expropiació dels bancs i de totes les institucions públiques privatitzades sense compensació i l'establiment d'una economia central i planificada.

A mesura que la pandèmia de covid-19 aprofundeix la crisi econòmica mundial, vivim uns temps en què només l'expressió «socialisme o

catàstrofe» explica l'estat del nostre món. Si l'aixecament dels treballadors libanesos pogués crear una alternativa al seu règim i a el sistema capitalista d'explotació en aquesta conjuntura mundial, donaria un exemple extremadament important per a tots els treballadors del món. El que nosaltres, els revolucionaris internacionalistes, hem de fer és donar suport a la lluita contínua de les masses libaneses en el pla polític i organitzatiu, així com desenvolupar formes de solidaritzar-se amb ella.

17/09/2020

*Görkem Duru,
dirigent de la UIT-CI,
Turquia.*

Text íntegre de l'article en <http://www.uit-ci.org/index.php/noticias-y-documentos/noticias-internacionales/2689-2020-08-23-00-28-50>

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

**Aquí ens
trobaràs**

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitinternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitinternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI